

Sygn. akt **XI Ka 808/21**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2021 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia Artur Achrymowicz

Protokolant Marta Kańska

przy udziale Prokuratora Adama Hunka

po rozpoznaniu dnia 23 listopada 2021 roku

sprawy **K. B. (1)**, syna J. i H. zd. O., ur. (...) w Ł., oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i inne

I. B. (1), córki J. i A. zd. Z., ur. (...) w Ł.

oskarżonej art. 286 § 1 kk w zw. i inne

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, oskarżoną i obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 7 czerwca 2021 roku sygn. akt II K 960/17

I Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

A. *w odniesieniu do K. B. (1)*

1. co do czynu przypisanego w pkt. 1.

a) jego opis, po słowach „korzyści majątkowej”, uzupełnia frazą „przez jego syna – M. B.”, zaś zamieszczony w nim zaimek „gdzie” zastępuje spójnikiem „choć”;

b) wymiar grzywny określa na 140 (sto czterdzieści) stawek po 70 (siedemdziesiąt) złotych;

2. uniewinnia oskarżonego od popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. II;

3. co do przestępstwa zarzuconego w pkt. III aktu oskarżenia, a przypisanego w pkt. 2 wyroku:

a) przyjmuje, iż:

- obejmowało okres od 1 maja do 1 sierpnia 2015 r.

- polegało na wyzyskaniu przez oskarżonego błędnego przekonania spółki (...) O. (...), iż w dalszym ciągu – jak w okresie poprzedzającym popełnienie przestępstwa – ma on możliwość i zamiar wywiązania się z warunków umowy w zakresie płatności za świadczone przez Spółkę usługi finansowe;

b) z jego opisu eliminuje wykaz faktur;

c) rozmiar szkody ustala na 5.078,71 euro, tj. 20.005,54 złotych;

d) z podstawy rozstrzygnięcia o karach eliminuje art. 91 § 1 K.k.

- e) wymiar kary pozbawienia wolności określa na 6 (sześć) miesięcy;
- f) wysokość stawki grzywny ustala na 70 (siedemdziesiąt) złotych;
- 4. uniewinnia oskarżonego od popełnienia czynów zarzuconych w pkt. IV i VI;
- 5. co do przestępstwa przypisanego w pkt. 3:
  - a) eliminuje z jego opisu czyny ww. w pkt. IA4. przyjmując, iż zostało ono popełnione w dn. 18.8.2015 r.
  - b) z kwalifikacji prawnej eliminuje art. 12 K.k. w zw. z art. 4 § 1 K.k.
  - c) karę obniża do 3 (trzech) miesięcy;
- 6. wymiar kar łącznych określa:
  - a) pozbawienia wolności – na rok,
  - b) grzywny – na 280 (dwieście osiemdziesiąt) stawek po 70 (siedemdziesiąt) złotych;
- 7. wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności – na zasadzie art. 69 § 1 i 2 K.k. i art. 70 § 1 K.k. – warunkowo zawieszona na dwuletni okres próby;
- 8. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 K.k. zobowiązuje oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu probacji w sposób i w terminach przez niego określonych.

B. w odniesieniu do I. B. (1):

- 1. co do przestępstwa przypisanego w pkt. 5
  - a) przyjmuje, iż:
    - obejmowało okres od 1 maja do 16 lipca 2015 r.
    - polegało na wyzyskaniu przez oskarżoną błędnego przekonania spółki (...), iż w dalszym ciągu – jak w okresie poprzedzającym popełnienie przestępstwa – ma możliwość i zamiar wywiązania się z warunków umowy w zakresie płatności za świadczone przez ten podmiot usługi finansowe;
  - b) z jego opisu eliminuje 14 wymienionych w pierwszej kolejności faktur, tj. do faktury nr (...) włącznie;
  - c) rozmiar szkody ustala na 398,57 euro, tj. 1.648,48 złotych;
  - d) zastępując w podstawie wymiaru kary art. 33 § 2 K.k. artykułem 37a K.k. uchyla rozstrzygnięcie o karze pozbawienia wolności;
- 2. uniewinnia oskarżoną od popełnienia czynów zarzuconych jej w pkt. II i IV
- 3. co do przestępstwa przypisanego jej w pkt. 6
  - a) eliminuje z jego opisu czyny ww. w pkt. IB2. przyjmując, iż zostało ono popełnione w dn. 18.8.2015 r.
  - b) z kwalifikacji prawnej eliminuje art. 12 K.k. w zw. z art. 4 § 1 K.k.
  - c) przy zastosowaniu art. 37a K.k. obowiązującego w dacie czynu w miejsce kary pozbawienia wolności wymierza oskarżonej 80 (osiemdziesiąt) stawek po 20 (dwadzieścia) złotych grzywny;

4. w pkt. 7 wyroku:

a) w art. 86 K.k. w miejsce § 1 stosuje § 2

b) przyjmuje, iż połączeniu ulegają kary grzywny;

c) wymiar kary łącznej określa na 150 (sto pięćdziesiąt) stawek po 20 (dwadzieścia) złotych;

5. uchyla rozstrzygnięcie w pkt. 9;

6. w pkt. 10 uchyla rozstrzygnięcie o zasądzeniu od oskarżonej na rzecz (...) SA zwrotu wydatków.

C. **W odniesieniu do obójga oskarżonych** uchyla rozstrzygnięcia w pkt. 11 o opłatach.

II W pozostałej części wyrok ten utrzymuje w mocy.

III Zasądza na rzecz:

A. Skarbu Państwa:

1. opłaty za obie instancje:

a) od oskarżonego – 4.100 (cztery tysiące sto) złotych,

b) od oskarżonej – 300 (trzysta) złotych;

2. wydatki postępowania odwoławczego – po 10 (dziesięć) złotych od każdego z oskarżonych;

B. oskarżyciela posiłkowego – spółki (...) O. (...) od każdego z oskarżonych po 420 (czteryście dwadzieścia) złotych wydatków z tytułu zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Artur Achrymowicz

UZASADNIENIE

w zakresie objętym wnioskami pełnomocników	
Sygnatura akt	XI Ka 808/21
Liczba załączników	3
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	

Wyrok Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim sygn. II K 960/17 z dn. 7.6.2021 r.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
I oskarżyciel publiczny – prokurator			
II obrońca oskarżonego			
III oskarżona			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
Oskarżona i obrońca – na korzyść	w całości		
Prokurator - na niekorzyść	w części	kara	
1.3.2. Podniesione zarzuty			
1	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
2	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		
3	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary		

4	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
	-----		Zmiana
2. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzuty (w kolejności wynikającej z art. 438 K.p.k. i sekcji 1.3.2.)		
2.1.	<p>Apelacja obrońcy</p> <p>Obrazy art. 7 K.p.k.</p> <p>I co do czynu z pkt. I – przez uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego;</p> <p>II co do czynów z pkt. II - VI – przez uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego i zeznań P. F. oraz dowolną interpretację zeznań D. L. i dowodów z dokumentów.</p> <p>Apelacja oskarżonej – twierdzenie o niesprawiedliwości wyroku.</p>	częściowo zasadny	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Ad I			
Sprzeczność wyjaśnień ze słusznie uznanymi			

za wiarygodne (czego zarzut nie kwestionuje) zeznaniami A. K., w których wykluczył on wypadek 14.1.2017 r. a także danymi (...) i (...) oraz dokumentacją stanu pojazdu w powiązaniu z zeznaniami K. W. i R. S. (k. 1080v-1081).

Ad II

W odniesieniu do czynów zarzuconych oskarżonemu w pkt. II i III aktu oskarżenia, a oskarżonej w pkt. I oskarżyciele nie przedstawili bezpośredniego dowodu zawinienia, tj. będącego świadectwem przeżycia psychicznego oskarżonych ani też świadczącego o obiektywnej niemożności wypełnienia warunków umów w czasie ich zawierania, czy choćby w datach początkowych wskazanych w opisach czynów.

Dokumenty powołane przez Sąd I instancji jako dowody winy oskarżonych w (sekcja 1.1.1.5. na k. 1079) na k. 496, 591, 601-603 i 945 (wskazujące na zbieg egzekucji, jednak bez informacji jakich długów dotyczą, zwłaszcza z jakiego okresu, z jakiego tytułu i w jakiej wysokości) oraz na k. 548, 599 i 628 (wskazujące na bezskuteczność egzekucji); w rzeczywistości dokumentują wyłącznie zdarzenia prawne mające

miejsce począwszy od wszczęcia egzekucji na rzecz podmiotów pokrzywdzonych czynami zarzucenymi oskarżonemu w pkt. II i III a oskarżonej w pkt. I co miało miejsce w marcu 2016 r. (k. 483, 485), tj. co najmniej kwartał po okresach objętych przypisanymi im czynami, więc są w istocie wręcz bezprzedmiotowe. W szczególności z okoliczności tych nie da się wywieść ustaleń co do kondycji firm oskarżonych w marcu 2015 r., kiedy to mieli wprowadzić pokrzywdzonych w błąd.

Co do oskarżonego jedynie k. 590 dotyczy okoliczności sprzed daty końcowej czynów zarzucenych oskarżonemu – zawiera informację o objęciu przez U. (...) – w wykonaniu decyzji Z. (...) z 2.11.2015 r. samochodów należących do firmy oskarżonego zastawem skarbowym, jednak także na tym fakcie nie sposób budować pewne twierdzenia co do stanu jego przedsiębiorstwa niemal 3 kwartały wcześniej.

Co więcej, dwukrotnie zamieszczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k. 1077v i 1078) stwierdzenia, jakoby D. L. „ustalił, że sytuacja finansowa K. B. (1) jest dramatyczna” (przeciwnie

– świadek zeznał, że oskarżeni inwestowali wówczas w budowę hali) oraz jakoby „wyprzedawał majątek” (świadek podał jedynie: „mówił też o sprzedaży taboru”, lecz nie wyjaśnił, czy chodziło o faktyczne czynności, czy jedynie wskazanie przez K. B. w rozmowie ze świadkiem takiej możliwości, jako argumentu mającego świadczyć o jego wypłacalności), nie mają oparcia w treści zeznań tego świadka (k. 956v-957).

Z kolei poszlaki wymienione przez Sąd Rejonowy w sekcji poświęconej rozważaniom prawnym (k. 1084v-1085) nie stanowią kompletnego, zamkniętego łańcucha, który wykluczałby inny wniosek, niż działanie z winy umyślnej, zwłaszcza w zamiarze kierunkowym.

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku wskazuje natomiast, iż dotyczące oskarżonego ustalenie „przedsiębiorca miał pełną świadomość swojej sytuacji finansowej i wiedział, że nie będzie miał możliwości uiszczenia należności za paliwo” Sąd Rejonowy oparł wyłącznie na zeznaniach ww. pracownika pokrzywdzonej firmy (pkt 7 w sekcji 1 na k. 1077 i pkt 10 na k. 1077v).

Oczywistym jest zaś, że pracownik ów nie dysponował dokumentacją firmy oskarżonego, więc nie miał ani miarodajnych danych, by oceniać jej kondycję, ani kompetencji biegłego (nie pamiętał nawet kiedy ostatni raz firma oskarżonego była badana przez jego spółkę pod kątem kredytu kupieckiego - k. 956v).

Wskazane przez Sąd Rejonowy w rozważaniach prawnych (k. 1085): z jednej strony brak oczekiwanych płatności od kontrahentów oraz spodziewanego dofinansowania, a z drugiej „liczne zobowiązania finansowe wobec różnych podmiotów”, których istnienie wynika przecież z istoty każdej działalności gospodarczej, same przez się nie dają podstaw do przyjęcia, iż zapłata za paliwo byłaby – w perspektywie czasowej branej przez oskarżonego pod uwagę i akceptowanej przez pracownika pokrzywdzonej spółki – obiektywnie niemożliwa.

Oskarżyciel nie wykazał, a Sąd Rejonowy nie miał podstaw do ustalenia, by kondycja firmy oskarżonego w dacie czynu była tak zła, że niepodobna przyjąć, iż nie zdawał on sobie sprawy z obiektywnego braku

możliwości wywiązania się, choćby z opóźnieniem, z umowy (można by co najwyżej snuć takie przypuszczenia, czy domysły, lecz ustalenia takie naruszałyby dyspozycję art. 5 § 2 k.p.k.).

Tym bardziej nie mogą stanowić podstawy ustaleń co do winy subiektywne odczucia i oceny D. L. – pracownika pokrzywdzonej firmy. Są one w istocie bez znaczenia. Notabene są one wzajemnie sprzeczne – co przyznał Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k. 1085). Sformułowanie „nie byłem przez oskarżonych wprowadzony w błąd, ale można powiedzieć, że zostałem oszukany wtedy, jak mówili, że zapłacą, a nie zapłacili” (k. 956v) świadczy raczej nawet nie o domysłach świadka co do przestępnego zamiaru, lecz o jego wniosku płynącym z samego faktu, że oskarżony nie wywiązał się z zapewnień (świadek jest jednak źródłem dowodowym wyłącznie co do faktów).

Najwcześniejsze zajęcia konta K. B. miały miejsce 26 czerwca i 6 lipca 2015 r. (k. 496). Oczywistym jest, iż zanim do nich doszło wierzyciele wzywali oskarżonego do zapłaty (kwestia celowości – w rozumieniu art. 98 § 1 K.p.c. – wszczęcia

procesu – w przeciwnym razie nie mogliby dochodzić zwrotu jego kosztów), wnosili pozwy, następowały doręczenia w postępowaniu sądowym, a po uprawomocnieniu się orzeczeń konicznym było jeszcze nadanie im klauzul wykonalności i wszczęcie egzekucji.

Uznać wobec tego należy, iż faktury wystawiane przez (...) B. dopiero począwszy od czerwca 2015 r. czyli dotyczące zakupów z maja, wskazują skalę oszustwa, sprowadzającego się do wyzyskania błędu tych Spółek, polegającego na trwaniu w przekonaniu, że oskarżony uiści należność, choć już wówczas, skoro nie był już w stanie regulować najpilniejszych, czy najwcześniej wymagalnych należności wobec innych podmiotów, zdawał on sobie niewątpliwie sprawę, że nie zapłaci także za paliwo nabywane sukcesywnie na podstawie wystawionych przez nie tzw. kart paliwowych, tj. na zasadzie kredytu kupieckiego.

Powołane przez Sąd Rejonowy jako podstawa ustaleń zestawienia (sekcja 1.1.2. na k. 1077 i 1078) nie zawierają dat zakupów paliwa, a jedynie terminy płatności. Jak wynika z warunków umów, wystawiane one były zbiorczo, co 15 dni, obejmując transakcje

z takiego właśnie okresu, z terminem zapłaty określonym na 30 dni. Oznacza to, że poszczególne faktury odnosiły się do transakcji kartami sprzed 45-30 dni (K. 956v). przy tym należność z 1. faktury wymagalnej z dniem 16.4.2015 r. oskarżony jeszcze częściowo spłacił, więc nie sposób uznać, że już wówczas działał w zamiarze oszustwa.

Co do (...) B. zestawienie na k. 287-288 obejmujące okres od 1.6. do 1.9.2015 r. dotyczy łącznie 5.078,71 € = 20.005,54 złotych przy przyjęciu średniego kursu euro wg tabeli NBP nr (...) wynoszącego 4,136 (w opisie przestępstwa w II części pkt. 2 zamieszczony został niekompletny i zawierający błędy pisarskie - np. brak cyfry w poz. 10 - wykaz faktur.

Co do (...) P.zestawienie na k. 266 obejmuje wyłącznie zakupy z przełomu lutego i marca 2015 r. (notabene żaden z oskarżycieli nie pofatygował się, by wykazać daty transakcji, wskazując jedynie terminy płatności i wymagalności), więc nawet na zasadzie poszlak brak jest podstaw do przypisania przestępstwa w okresie wskazanym w zarzucie aktu oskarżenia, a sięgającym – nie wiadomo z jakich powodów, skoro ostatnia faktura pochodzi

z kwietnia – aż do końca 2015 r.

Z kolei w odniesieniu do czynu przypisanego I. B. (1) w pkt. 5. wyroku 16 zajęć rachunku bankowego w trybie egzekucji cywilnej oraz administracyjnej (należności US oraz ZUS), poczynwszy od dokonanego przez US 26.5.2015 r. (k. 602, 603), pozwala na przyjęcie, iż zakupy kartami E. (...) B. dokonywane były przez I. B. od maja 2015 r. ze świadomością, iż nie będzie w stanie zapłacić za paliwo nabywane na zasadzie tzw. kredytu kupieckiego.

Dotyczy to 8 faktur (...) B. na łączną kwotę 398,57 € (k. 266) = 1.648,48 złotych przy przyjęciu średniego kursu euro wg tabeli NBP nr (...) wynoszącego 4,136.

W odniesieniu do czynów zarzuconych oskarżonemu w pkt. IV i VI a oskarżonej w pkt. II i IV:

Mieszkanie z pkt. IV i II obciążone było hipoteką na kwotę 817.500 złotych z tytułu kredytu inwestycyjnego (k. 361), a do spłaty pozostawał kapitał w kwocie 342.337,54 złotych oraz prowizje i opłaty (k. 362) i to na rachunek tego właśnie kredytu, a nie oskarżonych, nabywca uiścił pozostałe (poza zaliczką 150.000 złotych zapłaconą oskarżonym

na przełomie roku, tj. zanim zaistniała przesłanka niewypłacalności) 350.000 złotych (k. 365). Pierwszeństwo wynikające z ww. zabezpieczenia wykluczało, by rozporządzenie to mogło być niekorzystne dla innych wierzycieli – zmieniać cokolwiek w ich sytuacji.

Z kolei wartość gruntu ornego i pastwiska wraz z zabudowaniami, których dotyczą zarzuty z pkt. VI i IV określona została na 80.000 złotych i brak danych, by w rzeczywistości była inna (w szczególności, by zakwestionował ją US), natomiast nieruchomości ta była obciążona 4 hipotekami na łączną kwotę 1.119.000 złotych (k. 422), więc możliwość zaspokojenia z niej innych wierzycieli także była iluzoryczna.

Pokrzywdzenie (...) i (...) B. zaistniało zatem jedynie w przypadku czynów zarzuconych oskarżonym – odpowiednio – w pkt. V i III. Dług z tytułu kredytu inwestycyjnego zabezpieczony hipoteką do kwoty 558.000 złotych (k. 392) wynosił łącznie 251.015 złotych (należność główna z odsetkami oraz prowizją za wcześniejszą spłatę - k. 393) i kwota ta została przez nabywcę uiszczona na rzecz kredytodawcy

(k. 397). Natomiast (poza zaliczką w kwocie 126.000 złotych uiszczoną 14.1.2015 r., kiedy jeszcze nie zachodziły przesłanki z art. 300 § 1 K.k.), w dacie transakcji oskarżeni otrzymali 13.037 złotych, a pozostałość była płatna na ich rzecz częściowo gotówką – 24.000 złotych, częściowo zaś przelewem – 48.000 złotych. Oskarżeni uzyskali więc w wyniku sprzedaży (pomijając wcześniejszą zaliczkę) 85.037 złotych. W efekcie doszło więc niewątpliwie do udaremnienia zaspokojenia wierzycieli (zaliczka nie obligowała do sprzedaży, więc w sytuacji, grożącej niewypłacalności oskarżeni powinni byli od zawarcia umowy odstąpić, zaś po skorzystaniu z trybu art. 52 § 1a K.r.o. ograniczenia z art. 42 K.r.o. oraz z art. 78⁽¹⁾ K.p.c. nie wchodziłyby w grę, a otwierała się droga do zaspokojenia – zgodnie z art. 41 § 2 K.r.o. – z majątku osobistego dłużnika).

Wniosek

O zmianę wyroku przez uniewinnienie.

częściowo zasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Niezasadność zarzutu co do czynów zarzuconych oskarżonemu w pkt. I, III i V oraz oskarżonej w pkt. I i III. Zasadność co do czynów zarzuconych oskarżonemu w pkt. II, IV i VI oraz oskarżonej w pkt. II i IV.</p>			
<p>2.2.</p>	<p>Apelacja obrońcy</p> <p>Błędne ustalenia:</p> <p>I co do czynu z pkt. I – iż oskarżony był uprawniony do zgłoszenia szkody i zmierzał do uzyskania odszkodowania;</p> <p>II co do czynów z pkt. II i III – iż dopuścił się oszustwa;</p> <p>III co do czynów z pkt. IV, V i VI – iż udaremnił egzekucję.</p>	<p>częściowo zasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ad I</p> <p>Nie ma żadnych przeszkód dla zgłoszenia szkody przez użytkownika pojazdu.</p> <p>Opis przypisanego czynu powiela co najmniej nieprecyzyjny zarzut oskarżenia, sugerujący, iż to oskarżony miałby uzyskać odszkodowanie, choć Sąd I instancji niewątpliwie był świadom,</p>			

iż to nie on miał ponieść szkodę i nie on był ubezpieczony, więc to nie jemu należałoby się z jej tytułu świadczenie.

W języku, w którym – w myśl art. 5 ust. 1 ustawy o języku polskim – winien być sporządzony wyrok, słowo „**gdzie**” **nie jest spójnikiem**, lecz zaimkiem określającym wyłącznie miejsce.

Ad II i III Zarzuty – jako próba odmiennego ujęcia kwestii oceny dowodów – mają charakter tautologiczny, a tym samym są zupełnie chybione.

Podstawa odwoławcza z art. 438 pkt 3 K.p.k. dotyczy bowiem sprzeczności faktów ustalonych przez Sąd I instancji z treścią dowodów uznanych przez tenże Sąd za wiarygodne, a zatem za mające stanowić podstawę tych ustaleń, co w sprawie niniejszej nie miało miejsca.

Wniosek

O zmianę wyroku przez uniewinnienie, a ewentualnie co do czynu z pkt. I przypisanie usiłowania nieudolnego i odstąpienie od wymierzenia kary.

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
<p>Co do czynu z pkt. I – dokonanie było jak najbardziej obiektywnie możliwe, zaś działanie na rzecz syna nie wyłącza ani bezprawności, ani winy (art. 115 § 4 k.k.).</p> <p>Co do pozostałych czynów – podstawa odwoławcza z art. 438 pkt 3 K.p.k. dotyczy bowiem sprzeczności faktów ustalonych przez Sąd I instancji z treścią dowodów uznanych przez tenże Sąd za wiarygodne, a zatem za mające stanowić podstawę tych ustaleń, co w sprawie niniejszej nie miało miejsca.</p>			
2.3.	<p>1. Apelacja obrońcy – rażąco surowych kar jednostkowych pozbawienia wolności.</p> <p>2. Apelacja prokuratora – rażąco łagodnej grzywny.</p>	<p>1. niezasadny</p> <p>2. zasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Ad 1. Skoro Sąd Rejonowy wymierzył najniższą możliwą karę, to zarzut jej niewspółmiernej surowości, a tym bardziej rażącej, jest nedorzeczny.</p> <p>Ad 2. Grzywna w wymiarze blisko dwudziestokrotnie niższym od wysokości</p>			

kwoty objętej usiłowaniem z pewnością nie uświadamia sprawcy nieopłacalności (w dosłownym znaczeniu tego słowa) oszustwa - ryzyko poniesienia „dodatkowych kosztów” przedsięwzięcia w postaci grzywny na poziomie zaledwie 1/20 oczekiwanych z przestępstwa korzyści, nie wydaje się być czynnikiem, który w przestępczych kalkulacjach mógłby zostać uznany za zniechęcający. Przeciwnie, jeśli a priori potencjalny przestępca dysponowałby wiedzą, że w razie ujawnienia przestępstwa, ujęcia go i skazania finansowa dolegliwość z tego tytułu miałaby się zamknąć kwotą na takim poziomie, zapewne uznałby to za bardzo atrakcyjną „ofertę” ze strony wymiaru sprawiedliwości. Trudno wszak zakładać, by ryzyko ewentualnej konieczności zapłaty 2.000 zł powstrzymało przestępcę przed działaniem zmierzającym do uzyskania korzyści rzędu 40.000 zł.

Wniosek

1. Apelacja obrońcy – brak wniosku.
2. Apelacja prokuratora – o wymierzenie 100 stawek po 100 zł grzywny.

1. ---
2. częściowo zasadny

Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Zasadność co do istoty zarzutu prokuratora.		
3. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
3.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
3.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Skazanie.		
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy		
Niezasadność zarzutów apelacji obrońcy w zakresie bezprawności i winy.		
3.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
3.2.	Przedmiot i zakres zmiany	
Opis czynu i kara.		
Zwiążle o powodach zmiany		

Względy wskazane uprzednio w sekcji 2.2.2. i 2.2.3.		
3.3. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt	Przytoczyć okoliczności	
IB6	Wydatki (...) nie stanowią w rozumieniu art. 633 k.p.k. „kosztów procesu przypadających od kilku oskarżonych”, gdyż I. B. nie była współoskarżona o oszustwo z pkt. I a błędnie obciążająca ją kwota nie mogła zostać orzeczona w II instancji od oskarżonego z uwagi na brak zażalenia lub apelacji pełnomocnika.	
4. Koszty Procesu		
Punkt	Przytoczyć okoliczności	
III	Na zasadzie art. 627 K.p.k. w zw. z art. 634 K.p.k. i w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, wobec kary, zasądzeniu podlegają opłaty za obie instancje oraz ryczałt przewidziany w § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym.	

5. PODPIS	
Artur Achrymowicz	

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazania		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
	# uchylene	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżona		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazania.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Grzywny		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana